АВТОРЪТ на ЖИВОТА

Седнал на голямото писалище, Авторът разтваря голямата книга. В нея не пише нищо. Там няма думи, защото думите още не съществуват. Не съществуват, защото никой не се нуждае от тях. Няма уши, които да ги чуят, нито очи, които да ги прочетат. Авторът е съвсем сам.

И ето, Той взема голямото перо и започва да пише.

Както художникът подбира боите и дърворезбарят инструментите си, така Авторът събира Своите думи. Има три думи. Три отделни думи. От тях обаче ще се родят безброй мисли. От тези три думи ще започне историята.

Той взема перото и изписва първата: „В-р-е-м-е." До този момент времето все още не съществува. Самият Той е извън времето, безкраен е, но историята Му ще се случва във времето, ще бъде вплетена в него. Ще има първи изгрев на слънцето, първа пясъчна буря. Ще има начало... и край. Каква ще е последната глава, Той знае още преди да е започнал да пише.

Време. Нищожно малка величина в сравнение с вечността.

Бавно и с особена нежност Авторът изписва втората дума. Тя е име: „А-д-а-м."

Докато пише, Авторът вижда ясно първия човек - Адам. После пред погледа Му преминават и всички останали Адамовци. Вижда ги в стотици градове и страни. Всеки Адам. Всяко дете. И ги обича още отсега. Обича ги безкрайно. За всеки определя време и място, където да живее. Няма случайности. Нито неочаквани обстоятелства. Има само план и замисъл.

И Авторът обещава на всички тези хора, още неродени: „Ще ви сътворя по Свой образ. Ще бъдете като Мен. Ще се смеете, ще творите, никога няма да умрете. И още ще пишете." Това са длъжни да правят. Защото всяка съдба е книга, предназначена не за четене, а за писане на история. Авторът започва историята на всеки живот, но краят дописва самият човек.

Колко опасна е тази свобода!

Би било много по-сигурно Авторът да напише докрай историята на всеки Адам. Да предначертае всеки избор в сценария на живота.

Така ще е по-просто. И по-безопасно. Но няма да има любов. Любовта е любов само когато се избира свободно.

И Авторът решава да даде на всяко дете перо. „Пиши внимателно" - шепне Той.

С голяма любов и напълно осъзнато Той изписва по букви: „Е-м-а-н-у-и-л."

И вече чувства страшна болка. Най-великият разум във вселената създава времето. Най-справедливият Съдия дава на Адам свобода на избора. Но любовта е тази, която изпраща Емануил - "Бог с нас".

Авторът влиза в собствената Си история.

Словото става плът. И Той се ражда. Става човек. Има ръце и крака. Познава борбите и изкушенията. Най-важното е, че и Той има право на избор. Емануил застава на кръстопътя между живота и смъртта и трябва да направи Своя избор.

Авторът съзнава значимостта на Своето решение. Той спира за момент, докато пише страницата за Своите Собствени страдания. Би могъл да сложи точка. Самият Автор има право на избор. Но може ли Творецът да не твори? Възможно ли е Писателят да не пише? Способна ли е Любовта да не обича? Той избира живота, макар да знае, че това означава смърт, с надежда и децата Му да сторят същото. Така Авторът на живота завършва историята. Забива копието между ребрата и слага камъка на входа на гробницата. Като знае избора, който сам ще направи, знае решенията на всеки Адам, Той написва думата: „Край", затваря книгата и прогласява... началото.

„Да бъде светлина!"

Макс Лукадо

Тишина & уединение

Всеки от нас донякъде е египтянин. Всички сме минавали през време на отричане.

Много нагласи, предположения, действия, които са част от всекидневната ни рутина, пречат на Бога да промени сърцата ни. Първата крачка, която трябва да направим, за да се отворим към Божията благодат, е да осъзнаем тези прегради. Само когато разпознаем преградата, може да направим крачката за премахването ѝ.

Ще разгледаме някои причини за духовното задушаване: шума и самотата. След това ще предложим начин, по който да ги преодолеем, като дадем път на промяната, която Бог е направил достъпна в лицето на Иисус Христос.

В сърцето на всеки от нас има необхватна празнота, която се опитваме да запълним с шума, хората наоколо, заетостта, притежанията ни и други ограничени неща. Това е основното заболяване на обществото ни. Пристрастени сме към шума. Нуждаем се от шума. Трябва ни шум. Тишината е зловеща, тя е плашеща! Тишината ни лишава от разсеяността на живота, която служи като обезболяващо за усещането, че животът е празен. Шумът ни позволява да живеем на ръба на отричането. Той ни държи концентрирани върху всичко друго, каквото и да е то. Помислете само колко много мразим да мислим. Върху една тениска видях надпис: "Когато работя, работя сериозно; когато играя, играя сериозно; когато мисля… заспивам."

Познавате ли някой, който не може да седи вкъщи сам, без да пусне радио или телевизия? Познавате ли някой, който не може да кара кола, без да слуша музика? Познавате ли някой, за когото е проблем да не прави нищо? Познавате ли някой, който се страхува да е сам? Вие ли сте този човек?

Опитите ни да задоволим необхватната празнота с ограничени неща се превръщат в серия от развлечения, които запълват ума ни до момента, в който изпаднем в блажено безсъзнание. Помислете колко неща използваме, само и само да спрем да мислим за «това», каквото и да е то.

Пристрастени сме към компании – още един начин да запълним пространството около нас. Страхуваме се от уединението. Този страх издава отчаяната несигурност в нас.

Стремежът ни да бъдем с хора няма да задоволи нашите копнежи, глада да имаме сърдечно, пълноценно общуване с Бога. Идеята не е, че не трябва да развиваме отношения с хората, обратното, ние се нуждаем от истински взаимоотношения с другите. Времето обаче е необходим елемент за развиване на истинско приятелство с Бога и това време трябва да бъде прекарано в уединение.

Какво ще стане, ако ни хареса да бъдем сами в тишината като възможност да бъдем в Божието присъствие? Ще може да намерим само едно нещо, което да запълни безкрайната празнота в сърцата ни.

Нашата безгранична нужда може да бъде удовлетворена само от неограничения, всеобхватния Бог.

Уединението означава да не си в присъствието на хора, за да бъдеш в присъствието на Бога. В уединението ние се освобождаваме от желанието да пресъздаваме света според нашите представи. Освобождаваме се от стремежа да контролираме отношенията и да манипулираме хората с думите си. Когато се уединяваме, казваме

Тишината е плашеща, защото ни съблича както нищо друго, като ни хвърля в пустинните реалности на живота. Д. Уилард

Получаваме само когато идваме на себе си, в тишината се чува тупането на Божието сърце.
Отец Бернардо Оливера

Най-добра от всички песни е песента на птицата в тишината, но първо трябва да има тишина.
У. Бери

Хубаво е във всяка ситуация да се питаш дали няма да послужиш на хората по-добре с мълчанието си, отколкото с думите си.
Х. Нуен